

Psalm 108 (107) /wg BT wyd. 4/

¹ *Pieśń. Psalm. Dawidowy.*

² Gotowe jest serce moje, Boże,
zaśpiewam i zagram.

Zbudź się, chwało moja,

³ zbudź się, harfo i cytro!

Chcę obudzić jutrenkę.

⁴ Wśród ludów będę chwalił Cię, Panie,
zagram Ci wśród narodów,

⁵ bo Twoja łaskawość [sięga] aż do niebios,
a wierność Twoja po chmury.

⁶ Bądź wywyższony, Boże, ponad niebo,
a Twoja chwała ponad całą ziemię!

⁷ Aby ocaleli, których miłujesz,
wspomóż nas Twą prawicą i wysłuchaj!

⁸ Bóg przemówił w swojej świątyni:
«Będę triumfował i podzielę Sychem,
a dolinę Sukkot wymierzę.

⁹ Do Mnie należy Gilead, do Mnie Manasses,
Efraim jest szyszakiem mojej głowy,
Juda moim berłem.

¹⁰ Moab jest dla Mnie misą do mycia;
na Edom but mój rzucę,
nad Filistką będę triumfował».

¹¹ Któż mnie wprowadzi do miasta warownego?
Któż aż do Edomu mię odprowadzi?

¹² Czyż nie Ty, o Boże, nas odrzuciłeś
i już nie wychodzisz, Boże, z naszymi wojskami?

¹³ Daj nam pomoc przeciw nieprzyjacielowi,
bo ludzkie ocalenie jest zawodne.

¹⁴ W Bogu dokonamy czynów pełnych mocy
i On podepcze naszych nieprzyjaciół.

Psalm 108 składa się z fragmentów dwóch innych psalmów: Ps 57,8-12 i Ps 60,7-14. Nie znamy dokładnie motywu ich połączenia. Ale skoro tradycja zachowała takie połączenie jako odrębny psalm, nie należy w rozważaniu ograniczyć się do powtórzenia wiadomości dotyczących wspomnianych dwóch psalmów, ale interpretować Ps 108 jako odrębny tekst. Niech będzie to także dla nas przykład zachęcający do modlitwy fragmentami różnych psalmów, a więc do tworzenia „własnych” psalmów składających się z wybranych wersetów. Każdy taki nowy psalm będzie miał przecież własną okoliczność powstania i intencję.

Gotowe jest serce moje, Boże! Psalmista rozpoczyna „pobudką” do porannej modlitwy dziękczynienia i uwielbienia. Pragnie, by Boża chwała zabrzmiała pośród narodów, by Pan był wywyższony ponad niebiosa, bo tak wielka jest Jego łaskawość (*hesed*) i wierność (*'emet*).

Aby ocaleli, których miłujesz. Pochwała Bożej łaskawości stanowi w Ps 108 wprowadzenie do modlitwy błagalnej w intencji ocalenia życia narodu, który został zaatakowany przez nieprzyjaciół. Wspomnienie na wierność Pana zawartemu przymierzmu ma skłonić Go do zaprzestania karania swego ludu, bo nieprzyjacielski najazd uważany jest za narzędzie w rękach Boga. Lepiej jest zatem prosić Pana o przebaczenie i pomoc, niż szukać niepewnych sprzymierzeńców wśród ludzi.

Bóg jest wierny swej miłości. „Tak bowiem Bóg umiłował świat, że Syna swego Jednorodzonego dał, aby każdy, kto w Niego wierzy, nie zginął, ale miał życie wieczne. Albowiem Bóg nie posłał swego Syna na świat po to, aby świat potępił, ale po to, by świat został przez Niego zbawiony” (J 3,16n).

Boże Ojcze, Twoja łaskawość, wierność i miłość wobec nowego ludu Izraela objawiły się hojnie w dziele odkupienia, dlatego składamy Tobie codziennie dziękczynienie. Przez Chrystusa Pana naszego. Amen.

o. Michał Baranowski OFMConv